

TRIST SORTI: Den har nettopp trilla ut av rampelyset etter å ha innkassert en pen gevinst for eieren Martin Waltz. Hvem som kjøpte er uvisst. Neppe noen i Ålesund.

● Selgeren nådde målene sine

Fikk 5,3 mill. for bilen

Auksjon på fransk krever sterke nerver og rikelig med penger. Aksel Holms gamle bil innkasserte småpene 530.000 euro.

Dermed oppnådde den ikke summene nevnt i prospektet, nemlig 600-800.000 euro.

– Jeg er fornøyd likevel. Vi nådde målet vårt, sier Martin Waltz.

Selgeren fulgte auksjonen sammen med familien, og ut fra kroppspråket å dømme er han oppriktig. Det var smil og latter hele vegen.

– Men jeg vet ingenting om kjøperen. Disse detaljene får jeg først senere, sier Waltz.

Auksjonariusene kakler i munnen på hverandre og smileren sitter løst på objektene vegne: «Magnifique!». «Sublime!». «Exceptionnelle!» og så bortetter.

Ting tyder på at auksjonshuset jasser takstene ørlite grann opp. Bilen det var knyttet suverent størst forventninger til, en 1938 Bugatti 57 C Atalante, ble klubba for «bare» 25 millioner kroner.

Estimatet lå på 3 til 3,5 millioner euro. Men det er jo penger like fullt.

Billegenden Jon Winding-Sørensen påtreffes og er klar i talen: Retromobile-messa har blitt for svær og kommersiell etter hans smak.

TØRSTEHJELP: På auksjon i Paris er damas trillevogn lasta med sjampanje. For å feire et kjøp eller lutre skjøre nerver? Ikke godt å si. Hun fikk uansett ikke omsatt all verden.

– Jeg var på gammelbilmesse i Torino nylig. Mye mindre, mye dårligere og mye, mye bedre. Der får du prate med folk, der treffer du de gutta som banka karosserier. Der er bilinteressen langt mer genuin.

– Dette har blitt ei pengemesse, altså. Det eneste som står i huet på folk, står i dollartegn. Men klubb-standene er ålreite, legger nestoren til. Der finner han ekte bilvenner.

– Men husk at jeg er så gammel at jeg kan ha blitt kynisk også. Veldig mange av disse greiene utstilt her kjørte jeg da de var nye. Jeg har jo kjørt Ferrari-chassier som i dag ville gått for hundre milliarder kroner, sier Winding-Sørensen.

Han studerte til ingeniør i

seksstallets Italia og har perspektivet i orden.

– Det var noen drittbiler! Vi satt på skaiseter og ledningene hang og slang.

– Enn snittalderen på messa: Mest gamle geitebukker som står med en fot i grava. Hvor er ungdommen?

– Det er veldig lovende: Det betyr at ungdommen driter i dette, så før eller siden kommer hele denne ballongen til å sprekke, ikke sant?

– Men hvem skal ta vare på veteranene?

– Vi får sette det på museum. Hvorfor skal det tas vare på? Jeg skjønner ikke den sentimentaliteten, jeg. Alle de fine bilene jeg har hatt, har jeg kjørt i filler. Vet du hva: Det tristeste jeg ser

ABARTH: En bil etter Jon Winding-Sørensens smak: Abarth Zagato. Godt gjort å skape noe så vakkert ut av noe så lite. Blodtrimmet til femti hester eller så.

er sånne «boxed, mint» lekebiler i perfekt urørt stand. Tenk så trist å være leke og ikke være ødelagt i det hele tatt?

– Nei, jeg er helt usentimental. Det vil alltid overleve noen eksemplere på hvordan folk jobba. Og alltid være noen unge som kan skru en forgasser.

– Mange av dem ødelegger seg framfor en PC i stedet for å mekke og kjøre ting i filler som du gjorde?

– Jeg kan ikke skjønne at det er gærent å være kreativ bak en PC, sier 77 år gamle Jon og skratte.

– Du er med andre ord yngre til sinns enn de fleste andre.

– Se litt på åssen virkeligheten er. Da jeg begynte å legge CO2-spor bak meg, var det 200

millioner biler i verden. Og alle var i Amerika, sånn føltes det. Der jeg kjørte var vegene tomme. Friheten var maksimal: Kom du til Svinesund kunne du kjøre så fort du ville nedover kontinentet.

Du hadde ikke pysestrikk og satt med rattet opp i brystkassa. Ble du veldig sliten, drakk du ei halv flaske konjakk og stakk huet under ei fontene.

Det var jo sånn det var! Nå er det 1,2 milliarder biler og jeg har følelsen at alle er der jeg er, hele tida.

Og legendens egen private skyss hjemme i Oslo? En Renault Twizy. Minste bilen i verden.

BJØRN HALVORSEN
bh@smp.no